

ΑΠΟΨΕΙΣ

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά → despina.bahas@kosmos.com.au

Πρωτομαγιά Ημέρα Μνήμης Για τα Εργατικά Δικαιώματα

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ δεν είναι μόνο γιορτή των λουλουδιών και της άνοιξης όπως λέγαμε στην Πατρίδα, κυρίως αποτελεί ημέρα μνήμης και αγώνα για τους καταπιεσμένους και αδικημένους του πλανήτη, οι οποίοι μετά από 134 χρόνια από την εξέγερση του Σικάγου, συνεχίζουν να παλεύουν για τα ίδια αιτήματα. Η Πρωτομαγιά είναι το «άνθος» αυτών των αγώνων, ένα άνθος ποτισμένο με θυσίες και αίμα. Με σηματοφόρους τους πρώτους νεκρούς εργάτες του Σικάγου αλλά και τον κάθε εργαζόμενο ξεχωριστά που έδωσε τη ζωή του για το δικαίωμα του αύριο, για μια πιο όμορφη και καλύτερη ζωή. Η πρώτη Μάη του 1886 είχε οριστεί ως ημέρα έναρξης απεργιακού κινήματος και συγκέντρωσης ολόκληρης της εργατικής τάξης της Αμερικής στο Σικάγο για τη διεκδίκηση του Οχτιάωρου. Για την ιστορία να πούμε, ότι ο άνθρωπος που πρόβαλε οργανωμένα το αίτημα για Οχτιάωρο, που ως τότε ακουγόταν μόνο σποραδικά και μεμονωμένα, ήταν ο Ρόμπεϊ Όουεν, Ουαλός ιδεολόγος σοσιαλιστής, που θεωρείται «πατέρας του συνεταιριστικού κινήματος».

Η 1^Η ΜΑΗ 1886 αποτελεί την έναρξη του αγώνα για την καθιέρωση του Οχτιάωρου σαν δικαίωμα όλων των εργαζομένων του κόσμου. Το σύνθημα του αγώνα ήταν: «Οχτώ ώρες δουλειά, οχτώ ώρες ανάπαυση, οχτώ ώρες ύπνο». Και να σκεφτούμε ότι ήταν μια γενιά που μεγάλωσε και γαλουχήθηκε με την αρχή ότι, το να προσπαθεί κανείς να αλλάξει κάτι από αυτό που όριζε το κατεστημένο ήταν μάταιο. Η γενιά που της δίδαξαν ότι το να μιλά κανείς για εργατική τάξη πόσο μάλλον για Εργατικά Δικαιώματα ήταν εγκληματικό. Η εργατική τάξη του Σικάγου ήταν αντιμέτωπη με την πιο σκληρή μορφή του καπιταλισμού. Οι συνθήκες όμως εργασίας ήταν τόσο ανυπόφορες και ένα Σάββατο που ήταν και αυτό εργάσιμη μέρα, 1η Μάη 1886, οι εργάτες ξεκίνησαν μια ειρηνική διαδήλωση για την διεκδίκηση των δικαίων αιτημάτων τους, γελώντας, κουβεντιάζοντας και ντυμένοι με τα καλά τους, μαζί με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους, όπως αναφέρουν οι ιστορικές πηγές. Ο δρόμος που διαδήλωναν είχε αποκτήσει αιμόσφαιρα γιορτής.

ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ όμως των εργοδοτών του Σικάγου είχε αντίθετη γνώμη και σε συνεργασία με την αστυνομία, την εθνοφρουρά, με τους οπλισμένους μπράβους και με τον ελεγχόμενο Τύπο ο οποίος είχε προετοιμάσει το έδαφος κατάλληλα, αντέδρασε βίαια. 1350 τραμπούκοι εθνοφρουροί βαριά οπλισμένοι με πολυβόλα περίμεναν το σύνθημα για να δράσουν. Ενώ το συγκεντρωμένο πλήθος διαδήλωνε ειρηνικά στην πλατεία Χειμάρκετ, ο επικεφαλής της αστυνομικής δύναμης διέταξε να διαλυθεί αμέσως η συγκέντρωση. Το πλήθος των εργατών πάγωσε. Και ξαφνικά μια βόμβα εξαπολύεται από τη μεριά των τραμπούκων εθνοφρουρών και σκάει μέσα στο πλήθος των εργατών και των γυναικοπαίδων. Τα πολυβόλα άρχισαν να κροταλίζουν. Η αστυνομία και οι μπράβοι χτυπούσαν στο

ψαχνό προς όλες τις κατευθύνσεις των διαδηλωτών. Ο απολογισμός ήταν ένας μεγάλος αριθμός νεκρών, τραυματισμένων και συλληφθέντων χωρίς αιτία. Μια Πολιτισμένη και Ειρηνική Διαδήλωση βάφτηκε με αίμα.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ αυτή των εργατών του Σικάγου, 1η Μάη 1886, καθιερώθηκε να γιορτάζεται κάθε χρόνο την ίδια μέρα, για να μας θυμίζει ότι ο κάθε εργαζόμενος, ο κάθε άνθρωπος πρέπει να διεκδικεί τα δικαιώματα που του ανήκουν στη ζωή. Τα ματωμένα πουκάμισα των εργατών του Σικάγου πρέπει να γίνουν και για μας σήμερα σύμβολο πάλης και θυσίας. Αλλά για ποια Εργατικά Δικαιώματα και διεκδικήσεις να γράψεις, όταν σήμερα τα Συνδικάτα πνέουν τα λοίσθια αγκιστρωμένα στα κομματικά άρματα; Εκατομμύρια άνθρωποι του πλανήτη μας ζουν στη φτώχεια, συμπεριλαμβανομένης και της πλουσιοδόλλαρης Αυστραλίας, που ένα μέγιστο ποσοστό των πολιτών της ζουν στην εξαθλίωση και τους θερίζει η πείνα. Και βλέπουμε πως κανείς δεν αντιδρά, δεν φωνάζει, δεν κινητοποιείται, αλλά μένουμε αναπαυμένοι στο μικρόκοσμο του «εγώ», καθλωμένοι στην τηλεοπτική πολυθρόνα, «αιχμάλωτοι» της τηλεοπτικής τρομοκρατίας. Οι συνταξιούχοι σε όλες τις αναπτυγμένες χώρες και στην πλουσιοδόλλαρη Αυστραλία δεν κάνουν πολλά σκουπίδια, γιατί τρώνε μερικά από τα σκουπίδια! Πού είναι οι διαδηλώσεις και τα ογκώδη συλλαλητήρια; Πού είναι η κοινωνική αλληλεγγύη;

ΟΛΟΙ άνθρωποι στον Πλανήτη μας γίναμε σαν τις μηχανές που δουλεύουμε χωρίς προοπτική. Η ανισοκατανομή των εισοδημάτων είναι η φιλοσοφία της Οικονομικής Πολιτικής των εκάστοτε κυβερνήσεων. Μια μακροχρόνια κυβέρνηση, παίρνει

αποφάσεις και μέτρα που πλήττουν τους αδυνάτους και τους φτωχούς, ενώ ευνοούν τους ισχυρούς και τους πλούσιους. Το κράτος του ισχυρού δολλαρίου είναι σίκοξ, σκοπός και περηφάνεια των κυβερνώντων σε παγκόσμια κλίμακα. Η απουσία του Κράτους από το κοινωνικό πρόβλημα της ανεργίας και της φτώχειας δεν είναι ντροπή μας. Σύμφωνα με τελευταία στατιστική είναι πολλά εκατομμύρια άνθρωποι στον Πλανήτη μας που «γνώρισαν την κοινωνική και κρατική απομόνωση». Η ανεργία τώρα με τον κορωνοϊό έχει ανεβεί σε μέγιστο επίπεδο σε όλα τα κράτη της Γης. Η χώρα όμως που ζούμε, πριν τη μετάδοση του κορωνοϊού, ήταν μεταξύ των πρώτων βιομηχανικά αναπτυγμένων χωρών του κόσμου. Και όμως όλοι μας αισθανόμαστε μεγάλη ντροπή όταν βλέπουμε πολλές χιλιάδες νέους να κοιμούνται στους δρόμους και στα πάρκα της χώρας και πολλούς γέροντες να ζητιανεύουν και να ζητούν ένα κομμάτι ψωμί γιατί είναι φτωχοί και άστεγοι.

ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ βλέπουν με απάθεια τους πλούσιους και χορτάτους να μην συγκινούνται ακόμη να προσφέρουν τα αποφάγια έστω από το τραπέζι της χλιδής και της πρόκλησης στους πεινασμένους και εξαθλιωμένους του πλανήτη. Γιατί τέτοια άπνοια, τέτοια σιωπή από τα Συνδικάτα όλων των κρατών, συμπεριλαμβανομένης και της Αυστραλίας και μάλιστα σε μια περίοδο όπου οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι, αλλά και οι άνεργοι βρίσκονται σε εξαιρετικά δυσμενή θέση ως αναφορά τα ασφαλιστικά, εργασιακά και οικονομικά τους δικαιώματα; Που είναι οι διαδηλώσεις και τα ογκώδη συλλαλητήρια; Που είναι η κοινωνική αλληλεγγύη; Γιατί τέτοια άπνοια, τέτοια σιωπή από τα Συνδικάτα; Για ποια, λοιπόν, Επίτριο Εργατικής Πρωτομαγιάς να γράψεις σήμερα;